

opusdei.org

Den helige Josemarías minnesdag firades den 23 juni i Stockholms domkyrka

Den 23 juni firades en mässa till minne av den helige Josemarías himmelska födelsedag (26 juni) i Stockholms domkyrka.

Huvudcelebrant var msgr.

Johannes Bernaldo, Opus Deis regionalvikarie i Skandinavien.

Stiftets generalvikarie och

ytterligare 8 präster

koncelebrerade med honom

och cirka 250 människor deltog

i mässan. Här nedan trycker vi texten för msgr. Bernaldos predikan.

2004-08-31

SALIGA DE RENHJÄRTADE, DE SKALL SE GUD

”Alla som leds av Anden från Gud är Guds söner.” I sin predikan under den helige Josemarías helgonförklaring påpekade den helige Fadern att dessa ord, som vi nyss hörde i andra läsningen, beskriver på ett mycket träffande sätt den helige Josemarías livslånga inställning: ”Han lät sig lydigt ledas av den helige Ande,” - sade påven - ”övertygad om att endast så kan Guds vilja fullständigt uppfyllas.” Också vi vill uppfylla Guds vilja, och därför gäller det att låta oss ledas av den helige Ande.

Men vi får inte glömma att den helige Ande inte bara leder oss genom personliga ingivelser, utan också genom andra människor, och då främst genom Kyrkans läroämbete, särskilt påven. Därför är det väsentligt för oss, katoliker, att lyssna till påvens röst och försöka omsätta i praktiken de råd och uppmaningar han riktar till oss. Sedan drygt 25 år tillbaka har vi hört honom oavbrutet och med tilltagande intensitet uppmana oss att utföra en ny evangelisation, att visa för människorna, genom våra ord men framför allt genom exemplet av vårt eget liv, att Jesus är Vägen, Sanningen och Livet, att det är genom att följa Honom som vi kommer att fullfölja meningen med vårt liv.

Och vem är Jesus Kristus? Jesus Kristus är Guds människoblivne Son, fullkomlig Gud och fullkomlig människa, vilket betyder att vi inte

kan efterlikna Honom om vi förvränger vår mänskliga natur: för att vara en god kristen, måste vi vara goda människor. Idag händer det ofta att människorna har svårt att fatta Evangeliets budskap därför att de - på många olika sätt - har en felaktig människosyn, och som en följd av detta också en felaktig syn på den mänskliga sexualiteten, som är en av de största gåvor som Gud har givit åt människan. Man ignorerar att människan är en oskiljaktig enhet av kropp och själ, en besjälad kropp eller en förkroppsligad själ. Istället antingen förnekar eller ignorerar man den andliga själen, vilket reducerar människan till blott ett utvecklat djur, eller man betraktar kroppen som ett slags redskap som man - alltså jag - kan använda för det som jag anser rätt, som t.ex. för att åstadkomma en sexuell njutning. Resultatet blir i båda fall likadant: sexualiteten fränkopplas från det andliga. Men människan är, som

sagt, en oskiljaktig enhet av kropp och själ, varför också den mänskliga sexualiteten är radikalt präglad av människans andlighet och hänger ihop med den. Den är därför något helt annat än djurens sexualitet.

Den mänskliga sexualiteten ger människorna möjlighet att vara Guds medarbetare vid skapandet av nya Guds barn. Det är nämligen Gud som är huvudaktören när en människa blir till, eftersom det är Han som skapar ur intet människans själ. Föräldrarna medverkar då genom att tillföra materian av vilken människan, Guds barn, kommer att uppstå. En upphöjd uppgift, således. Dessutom är den äktenskapliga akten en del - ett förkroppsligat ord, skulle vi kunna säga - av det mänskliga språket, ett ord som skall ge uttryck för den högsta formen av mänsklig kärlek: den fullständiga ömsesidiga hängivelsen mellan en man och en kvinna, en kärlek som också är Guds

avbild, eftersom Första Moseboken påpekar att Gud skapade människan till sin avbild och likhet genom att skapa dem som man och kvinna, inte bara som man eller som kvinna.

Den nya evangelisationen kräver därför bl.a. att man återupptäcker och förkunnar den rätta människosynen och, i dess ljus, den rätta synen på sexualiteten. Den kräver därför också att man återupptäcker och förkunnar denna vackra, och idag så ofta ignorerade eller föraktade dygd som heter KYSKHET. Kyskhhet är nämligen den dygd som hjälper oss att rätt använda den sexuella kraften, vilket betyder att använda den endast i ramen för det äktenskapliga livet och då i enlighet med dess ovannämnda innehåll: att vara uttryck för en fullständig personlig hängivelse till den andra personen. Detta utesluter därför varje slags självisk attityd inom den äktenskapliga relationen.

Det skulle vara själviskt t.ex. att till det yttre fullfölja den äktenskapliga akten, att uttala det kroppens ord som uttrycker en fullständig hängivelse, och att samtidigt på ett konstgjort sätt undanhålla en del av sig själv, fruktsamheten. Ett sådant beteende förvandlar det kroppens ord som den äktenskapliga akten är till en lögn. Likaså vore det själviskt att använda den andra personen endast som ett medel, ett redskap för den egna njutningen. Med mera.

Kyskheten är förstås inte den högsta dygden: kärleken är det. ”Men kyskheten” - läser vi i den helige Josemarías predikan *De skall se Gud - ”är medlet sine qua non*, det oundgängliga villkoret för att uppnå en inre dialog med Gud. Och när man inte bevakar den dygden, om man inte kämpar, slutar det med att man förblindas, man ser ingenting, för [som Paulus säger] *den oandlige tar inte emot vad Guds Ande säger.*” I

sådana fall besannas det som ett gammalt filosofiskt ordspråk säger: att det bästa, när det fördärvas, blir det värsta. Eftersom sexualiteten är en så upphöjd gåva, träffar dess missbruk människan i hennes innersta och fjättrar henne som en tung kedja. Vi, däremot - vi säger det igen med den helige Josemarías ord - ”vill se med klar blick, besjälade av Mästarens förkunnelse: *Saliga de renhjärtade, de skall se Gud*. Kyrkan har alltid förklarat dessa ord som en uppmaning till kyskhets. *De bevarar ett sunt hjärta* - skriver den helige Johannes Chrysostomos - *vilka har ett fullständigt rent samvete eller de som älskar kyskhetsen. Ingen dygd är lika nödvändig som denna för att se Gud.*”

Och vidare: ”Att tala om detta ämne betyder att samtala om Kärleken. Jag har nyss sagt till er att jag i detta hjälps av att betrakta Herrens heliga mänskliga natur, det obeskrivliga undret att Gud ödmjukar sig till den

grad att han blir människa och inte anser det vara en stympning att ha antagit en kropp som vår, med alla dess begränsningar och svagheter, förutom synden, och allt detta för att han älskar oss så vansinnigt mycket. Hans självutplåning sänker Honom inte; däremot upphöjer den oss och gudomliggör oss till kropp och själ. Att säga ja till Kärleken, med en uppriktig, brinnande och ordnad tillgivenhet: detta är kyskhetens dygd.”

Redan för nästan 70 år sedan skrev den helige Josemaría i Vägen: ”Det behövs ett manlighetens och renhetens korståg för att hejda och omintetgöra den ödeläggelse som orsakas av dem som anser att människan är ett djur. Och detta korståg är er uppgift.” Detta korståg är en viktig del i ramen för den nya evangelisationen. Ett korståg som i första hand skall leda till att vi själva anstränger oss för att med Guds nåd

finkänsligt och generöst utöva
kyskhetens dygd, var och en i
enlighet med den egna kallelsen, och
sedan, till att vi engagerar oss för att
hjälpa andra att göra detsamma:
genom att förmedla kunskap, genom
en uppfostran som visar vikten av att
utöva självbehärskning i alla
hänseenden, genom att inte gå med
på kulturella former - filmer, klädsel,
språk, etc. - som är oförenliga med en
kristen människosyn o.s.v.

”Anständigheten” - läser vi i KKK -
”skyddar människans mysterium
som person och hennes kärlek. Den
manar till tålamod och måttfullhet i
ett kärleksförhållande. Den fordrar
att villkoren för mannens och
kvinnans ömsesidiga hängivelse och
slutgiltiga engagemang för varandra
uppfylls. Anständighet är
blygsamhet. Den inspirerar valet av
klädsel. Den behåller sin tystnad
eller tillbakadragenhet där det finns
uppenbar risk för osund nyfikenhet.

Den innebär diskretion (...). Den innebär en känsla för den andliga värdighet som är utmärkande för människan. Den uppkommer när den mänskliga individen blir medveten om sig själv. Att lära barn och ungdomar anständighet är att väcka hos dem respekt för människan som person.”

Det är klart att kyskheten, som alla dygder, som allt som är värdefullt, kräver ansträngning, bl.a. därför att arvsynnen, även om den tillintetgjordes genom dopet, har satt sina spår i vår natur i form av det som vi kallar för begäret, eller den gamla människan. Vi skall därför alltid behöva vara på vår vakt och använda både mänskliga och övernaturliga medel för att övervinna våra oordnade böjelser. Det första medlet är förstås en ödmjuk bön: ”Gud ger helig renhet om man ber om den ödmjukt”, påpekar den helige Josemaría. Men

det är också viktigt att vi lär oss tukta våra sinnen, särskilt blickarna, fantasin, nyfikenhet o.s.v. D.v.s. att vi lär oss styra alla våra krafter genom vårt förnuft, som stöds av tron, och genom vår vilja, som stärks av nåden.

Låt oss avsluta med ett annat stycke ur samma predikan av den helige Josemaría. Stycket börjar med några ord av den helige Paulus till Tessalonikerna: *"Detta är Guds vilja: att ni skall bli heliga. Ni skall avhålla er från all otukt. Var och en skall lära sig att hålla sin kropp i helgd och ära, inte utlämna den åt lidelser och begär som hedningarna, som inte känner Gud."* Och den helige Josemaría fortsätter: "Vi tillhör Gud fullständigt, till själ och kropp, kött och blod, sinnen och själsförmågor. Låt oss säga förtröstansfullt till Honom: Jesus, bevara vårt hjärta, så att det blir stort, starkt och milt, tillgivet och finkänsligt, gör så att det

flödar över av kärlek till dig, så att vi
må tjäna alla människor(...).Vi ber
Honom om det genom den
obefläckade, alltid rena Marias
förbön.”

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/den-helige-josemarias-
minnesdag-firades-den-23-juni-i-
stockholms-domkyrka/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/den-helige-josemarias-minnesdag-firades-den-23-juni-i-stockholms-domkyrka/) (2025-08-08)